

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Michał Laskowski

w sprawie z zażalenia Stowarzyszenia "Ogólnopolski Komitet Obrony przed Sektami i Przemocą" na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w O. z dnia 11 stycznia 2013r., o odmowie wszczęcia śledztwa po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 marca 2013 r., wniosku Sądu Rejonowego w O., zawartego w postanowieniu z dnia 5 lutego 2013 r., o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu, na podstawie art. 37 *a contrario* k.p.k.

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Prokurator na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 305 § 1 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie m.in. „przekroczenia w dniu 17 października 2012 r. w O. uprawnień przez sędziego Sądu Rejonowego w O. poprzez wydanie zarządzenia o poszukiwaniu i doprowadzeniu do Aresztu Śledczego w O. skazanej J. W. celem odbycia przez nią zastępczej kary 25 dni pozbawienia wolności, czym działano na szkodę J. W., tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.”

Zażalenie na to postanowienie złożyło Stowarzyszenie, które zawiadomiło o popełnieniu przestępstwa, nie opisując go ani nie wskazując osoby, która miała się go dopuścić, zaznaczając przy tym, że doniesienie „dotyczy niezgodnego z prawem postępowania przez Sąd w O. i policję o”.

W uzasadnieniu wniosku Sąd właściwy podniósł m.in., że zaskarżone postanowienie „dotyczy (...) sędziego Sądu Rejonowego w O.”, pozostającego w relacjach zawodowych i towarzyskich z pozostałymi sędziami tego Sądu, w zawiadomieniu o przestępstwie i zażaleniu zarzuca się nieprawidłowe działania „całemu Sądowi Rejonowemu w O”. Dlatego należałoby przekazać zażalenie do rozpoznania Sądowi spoza okręgu o/.../.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie może być uwzględniony. Rozpoznanie sprawy przez sąd właściwy jest wartością konstytucyjną (zob. art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). Zatem przekazanie sprawy do rozpatrzenia innemu sądowi – niewłaściwemu pierwotnie, może nastąpić tylko wyjątkowo i po wykazaniu przez sąd występujący – tu Sąd Rejonowy w O., że przemawia za tym dobro wymiaru sprawiedliwości.

Sąd właściwy nie sprostął temu zadaniu. Poza uwagę przy redakcji wniosku pozostawały nie tylko powyższe okoliczności, ale i to, że: w zawiadomieniu o przestępstwie nie wskazano personalnie żadnego sędziego, który miałby się go dopuścić ani opisu tego czynu, postępowanie sprawdzające toczyło się w sprawie, a nie przeciwko osobie, czego nie zmienia fakt sformułowania przez prokuratora materii tego postępowania, skoro zawiadamiający nie żądał ścigania określonej osoby i nie była rozważana kwestia wystąpienia o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej określonego sędziego, przedmiotem rozpoznania Sądu na obecnym etapie są wyłącznie kwestie prawne zakreślone (ograniczone) treścią zarzutów zażalenia, a nie odpowiedzialność określonych osób za zarzucane im czyny.

Wystąpienie z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego z powołaniem się na argument, że w odbiorze społecznym może wystąpić uzasadniona obawa co do obiektywnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy, zawsze powinno być poprzedzone refleksją (przypomnieniem), iż każdy sędzia ślubował m.in. bezstronnie wymierzać sprawiedliwość (zob. art. 66 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych), zaś każda strona ma prawo do rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). W niniejszej sprawie nie było nawet sugestii – co zresztą nie zmieniałoby sytuacji – aby rozpoznał sprawę inny Sąd.

Dlatego postanowiono jak na wstępie.

